

der udtaler, at hvis dets økonomiske Stilling som Følge af disse midlertidige Bestemmelser skulde blive væsentlig forrykket, vilde der ske det og det. Det viser, at selv Overlodsen eller hans foresatte forudsætter Muligheden af, at Forholdene kunne blive væsentlig forrykkede. Men er det Tilfældet, saa er man ude paa gyngende Grund, saa vil man ad administrativ Vej forandre noget, som man ikke har Lov til at forandre ad administrativ Vej, man er ude paa et Omraade, hvor man altsaa kommer i direkte Modstrid med hvad jeg kalder Forudsætningerne for Lovens Tilblivelse.

Man kan endvidere i denne Forbindelse spørge: Har Helsingør da trængt til Støtte overfor andre Lodserier, f. Eks. overfor Nyborg? Og Forholdet er da, at det stik modsatte er Tilfældet, idet Helsingør staar med Statsunderstøttelse. Medens Nyborg-Lodserne selv maa afholde alle Udgifter til Driften af Lodseriet, er Helsingør saa heldig stillet, at Staten holder en Damper til Lodsernes Disposition, med hvilken de kunne gaa ud og møde Skibene i Kattegat. Det hænger sammen med det, jeg før nævnede vedrørende Schultz' Grund. Det er nemlig fra Schultz' Grund, man har tillagt Helsingør Ret til at lodse ned gennem Store Bælt. Og denne Ret kan kun praktiseres ved, at Staten holder en Damper til Helsingør-Lodserne og derved sætter dem i Stand til at ligge oppe i Kattegattet og tage Skibene for Næsen af Nyborg-Lodserne, der pænt maa holde sig nede ved deres Hjemstavn, da de ikke have en saadan Statsunderstøttelse. Men yderligere fremgaar det af Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag om Lønninger, at de senere Aar saa langt fra have bragt Nedgang i Lodsindtægten for Helsingør, at der, om jeg ellers forstaaer Bemærkningerne rigtigt, netop i de senere Aar findes en større Delingsprocent i Helsingør end den, med hvilken man i sin Tid har regnet. Oven i Købet eksisterer der her det Særforhold, at Lodsvæsenets Administration har grebet ind ikke blot til Gunst for Helsingør overfor de to andre Lodserier, men til direkte Skade for Statskassen. Statskassen skal nemlig, om jeg har forstaaet det hele rigtigt, udrede Udgifterne til Lodsinspektøren i Helsingør, og dennes Gage afhænger, saaledes som jeg omtalte før, af, hvor meget Lodseriet tjener. Naar altsaa Lodseriet faar større Indtægter som Følge af den Konkurrence, man har aabnet det Muligheden for at sætte paa Benene, faar Staten større Udgifter til Lodsinspektørens Gage.

Overhovedet har der indenfor Lodsadministrationen udviklet sig mærkelige

Forhold. For ikke at paastaa noget urigtigt vil jeg tillade mig at spørge den højtærede Minister, om der har fundet en Proces Sted mellem Lodserierne i Helsingør og i Nyborg, som baade ved Overretten og ved Højesteret har fundet den Afgørelse; at Helsingør-Lodserne havde taget Lodsninger, til hvilke de ikke vare berettigede, saa de have maattet tilbagebetale Nyborg Lodseri de betydelige Summer, som de ad den Vej havde oppebaaret. Hvis det er rigtigt, hænger dette Forhold — jeg nævner det kun som et rent Kuriosum — sammen med det ejendommelige Forhold, der i sin Tid fandt Sted, nemlig at en dansk Generalkonsul, en dansk Embedsmand, i Hamborg, vistnok efter Foranledning fra Helsingør Lodseri, udsendte en privat, jeg vil næsten kalde det markskrigerisk Reklame i Tyskland til Fordel for Helsingør Lodseri, i hvilken han som faktiske fremsatte fuldstændig urigtige Oplysninger. Højesteretsdommen har netop konstateret, at de Forudsætninger, Generalkonsulens havde opstillet, vare urigtige.

Endvidere tillader jeg mig at spørge den højtærede Minister, om det er rigtigt, at det Forhold, hvorom den paagældende Dom drejede sig, er blevet fortsat gennem en Aarrække, og at Ministeriet, til Trods for at det kendte Højesteretsdommen, ikke blot ikke er skrædet ind, men, da Nyborg Lodseri søgte at faa sin Ret paa ny ved Domstolene, har nægtet at give Oplysninger om, i hvilke Tilfælde der havde fundet saadane utilladelige Lodsninger Sted. Jeg skal til mit Spørgsmaal blot føje den Bemærkning, at jeg rent personlig finder, at det burde være en Selvfølge, at Marineministeriet, der har Kontrollen med samtlige disse Forhold, selv var skrædet ind overfor Helsingør Lodseri. Men naar man nu endelig ikke har gjort dette, kan jeg slet ikke forstaa, at man forholder et andet Lodseri de Oplysninger, det kun kan faa gennem Marineministeriet. Og jeg finder dette saa meget mærkeligere, som det forekommer mig, at der maa indtræde et ganske ejendommeligt Forhold, hvis det, jeg har nævnt, ikke er bygget paa Snak, men paa Virkelighed. Hvis der nemlig kommer et Tidspunkt, hvor Helsingør Lodseri, hvad enten det sker ved en Højesteretsdom eller ved en administrativ, ministeriel Afgørelse, bliver dømt til at tilbagebetale betydelige Beløb til Nyborg Lodseri, hvem skal saa betale disse Beløb? Jeg forudsætter, at der er sket Personskifte i Helsingør siden den Tid, og de nye Lodser kunne da ikke være forpligtede til at betale tilbage, hvad de gamle have faaet for meget,